

यस अध्यायको निम्ति पढ्नुहोस्: उत्पत्ति १५:६, २ सामुयल ११, २ सामुयल १२, रोमी ३:२०-२३, ३१, रोमी ४:१-१७, गलाती ३:१९, १ यूहन्ना ३:४।

स्मरण गर्नुपर्ने पद: "के परमेश्वरमा विश्वास वा आस्था राख्यौं भन्दैमा उहाँको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई निकम्मा बनाउँछौं र? अहं, यो कदापी होइन ! व्यवस्थासँग सहमत हुँदै हामी त्यसलाई स्थायित्व दिँछौं।" (रोमी ३:३१बाट रूपान्तरित)।

समुच्च रूपमा भन्ने हो भने, हामी विश्वासद्वारा मात्र मुक्ति पाउँछौं विश्वासका आधार रोमी ४ अध्यायले प्रस्तुत गरेको पाउँछौं। पावलले अब्राहमलाई औँल्याउदछ। उहाँ शुद्ध र पवित्र व्यक्तित्व हुनुहुन्थ्यो। व्यवस्थाद्वारा होइन तर अनुग्रहबाट मुक्ति पाइन्छ भनेर देखाउने शिद्ध उदाहरण नै अब्राहम हुनुहुन्थ्यो। कसैले गलत ढंगमा नसोचियोस भनेर पावल स्पष्ट हुन चाहेको पनि पाउँछौं। कुनै मानिस एकदम परोपकारी र असल छ र उसले व्यवस्थालाई पालन गर्दछन् तर त्यसले ऊ परमेश्वरको सामु उचित ठहरिन्दैन भने के उसले मोक्ष पाउँदछ त? यहि सन्दर्भमा यदि भद्र भलादमी तथा व्यवस्थालाई शिरोपर गरि हिँड्ने अब्राहमलाई त परमेश्वरको अनुग्रहको आवश्यकता छ भने हामीलाई त झन कति चाहिने होला?

परमेश्वरले तयार गर्नुभएको मुक्तिको योजनामा तिन प्रमूख भागहरू छन् भनेर रोमी ४ अध्यायमा पावलले उल्लेख गरेकाछन्: (१) परमेश्वरको आशिषको प्रतिज्ञा (अनुग्रहको वाचा) (२) त्यस प्रतिज्ञालाई हामीले कसरी जवाफ दिने (विश्वासद्वारा हामीले दिने जवाफ), (३) जसले उहाँलाई विश्वास गर्दछन् त्यसलाई परमेश्वरको धार्मिकता व पवित्रताको बरदानले सुसज्जित भएर उहाँको सामु निर्दोष ठहरिनु। यहि प्रक्रियामा अब्राहम पर्नुभएको थियो, र यहि प्रक्रियामा हामी पनि पर्दछौं।

मुक्ति वा मोक्ष भनेको हाम्रो कुनै धार्मिक रितिथिति वा त्याग तपस्या वा परोपकारी काम गरेर होइन बरू अनुग्रहद्वारा प्रदान गरिने हो भन्ने पावलको प्रमूख दावीलाई हामीले बिर्सनु हुन्न। अनुग्रह त्यो तत्व हो जुन हामी अयोग्य भएतापनि हामीलाई परमेश्वरले प्रदान गर्नुभएको छ। यदि हामीले आफ्नो अथक प्रयासद्वारा पाउने भएको भए त्यसप्रति

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

परमेश्वर ऋणी हुनुहुनेथियो। यदि हाम्रो धर्मकर्मले परमेश्वर ऋणी भएर हामीलाई अनुग्रह दिनु वाध्यता हुन्छ भने त्यो वरदान नभएर परमेश्वरले आभारित भएर हामीलाई दिनुपर्ने तत्व हुन जान्छ। तर हामी पतित भएका छौं र पापी छौं, त्यसकारण मुक्ति भनेको आर्जन गर्ने लक्ष्य नभएर परमेश्वरको उपहार हुनु नै पर्दछ।

मुक्ति भनेको विश्वासद्वारा मात्र प्राप्त हुन्छ भन्ने तर्कलाई अघि सार्न पावलले उत्पत्तिको पुस्तक पल्टाएर अब्राहमको याद हामीलाई दिलाउदछन्: “अब्राहमले परमेश्वरमाथि विश्वास गर्नुभयो। उहाँको विश्वासलाई परमेश्वरले स्विकार गर्नुभयो। त्यसकारण उहाँको विश्वासले गर्दा उहाँ परमेश्वरको सामु निर्दोष ठहरिनुभयो” (उत्पत्ति १५:६, रोमी ४:३) बाट रूपान्तरित। विश्वासद्वारा परमेश्वरको सामु निर्दोष ठहरिन्छ भन्ने बाइबलका प्रारम्भिक पानाहरूमा पाउने उदाहरणहरूमा यो ज्वलन्त उदाहरण हो।

१. परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूको स्थायित्व (रोमी ३:३१)

“तब के हामी यही विश्वासद्वारा व्यवस्थालाई रद्द गर्ने? कदाचित होइन। बरु हामीहरू त व्यवस्थालाई कायम पो राख्छौं।” रोमी ३:३१। यस उद्गारमा पावलले के औँल्याउन खोजेका छन्? यो अभिव्यक्त सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टको निमित्त कनि महत्वपूर्ण छ?

परमेश्वरमा विश्वास वा आस्था भयो भन्दैमा उहाँको व्यवस्था वा दश आज्ञा खारेज हुँदैन भनेर पावलले उपरोक्त पदमा आफ्नो तर्क जोडसँग प्रस्तुत गर्दछन्। तर व्यवस्थालाई मात्र हेरेर, त्यसलाई मात्र पालन गरेर मानिसले कहिलै पनि मुक्ति पाउँदैनन्। ती दश आज्ञामात्र होइन पुरानो करारका सम्पूर्ण व्यवस्था वा रितिथिति पालन गर्दैमा मानिस न त धर्मी ठहरिन्छ न त मोक्ष नै पाउँछ। परमेश्वरको व्यवस्थाले हामी कस्तो छौं भनेर देखाउँछ र हामी कस्तो हुनुपर्छ भनेर जिउन परमेश्वरको अनुग्रहको आवश्यकतालाई औँल्याउँछ। त्यसकारण नयाँ र पुरानो करारका धर्मग्रन्थले यो बताउँछ, जो पापीहरूले परमेश्वरमा आस्था वा विश्वास राखेका थिए तिनीहरूलाई उहाँका ती अनुग्रह सदासर्वादा उपलब्ध गराइएको थियो।

व्यवस्थाको अनेकौं पक्षहरूलाई पालन गरेतापनि पुरानो करारका मानिसहरूलाई परमेश्वरको अनुग्रहको आवश्यकता थियो भनेर रोमी ४:१-८ले कसरी बताउँछन्?

अब्राहमको विश्वासले गर्दा परमेश्वरले उनलाई धर्मी ठहराउनुभयो भनेर पुरानो करारले बताउँदछ। यसको अर्थ, पुरानो करारले पनि विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ भनेर सिकाएको पाउँछौं। विश्वासद्वारा परमेश्वरको व्यवस्थालाई खारेज गर्छ भनेर दावी गर्ने कुनै पनि शिक्षा गलत हो। पावलले प्रयोग गरेका शब्द "निकम्मा बनाउँछ" भन्ने शब्द ग्रीक अर्थात युनानी भाषामा katargeo (कटारजिओ)बाट आएको हो। यसको अर्थ "बेकारको हुन्छ" हो। मुक्ति विश्वासद्वारा आउँछ भन्ने पुरानो करारका अत्यन्त प्रमुख शिक्षा हुन्। बाइबल भरि अनुग्रहको बारेमा सिकाइएको छ। उदाहरणमा, पुरानो करारमा अन्हाएका पवित्र मन्दिरमा गरिने सम्पूर्ण सेवा कार्यले मानिसको सट्टामा मर्ने जनावरले उनीहरूलाई चोखो बनाउँछ भनेर देखाएको थियो। यदि त्यो बली प्रथा केको लागि थियो भनेर बुझ्न सकेन भने त्यसको औचित्य के थियो त?

बिथिश्वाको पतीलाई मारियोस् भनेर दाउद राजाले उसलाई लडाईंको मुखमा पठाएका थिए किनभने बिथिश्वासँग अनुचित सम्बन्ध राखेर राजाले अपराध गरेका थिए। धर्मकर्म वा व्यवस्थाको अक्षरस पालन गरेर राजा दाउद आफ्नो पापबाट मुक्त भएका थिएनन्। राजा दाउदले आफू अपराध गरेको छु भन्ने महशूस दश आज्ञाका विधिले देखाएका थिए। परमेश्वरको त्यस व्यवस्थाले उनी दोषी ठहरिएको थियो। यदि फेरि व्यवस्थालाई पालन गरेर दाउद राजा पापबाट मुक्त हुन्छन् भने परमेश्वरको सामु उनी सदासर्वदा दोषी नै रहन्थे।

पश्चातापले गर्दा राजा दाउद फेरि परमेश्वरको कृपापात्र हुन पुगे भनेर बाइबलले देखाउँदछ। यो उदाहरणले विश्वासद्वारा मानिस कसरी निर्दोष ठहरिन्छ भनेर देखाउँदछ। परमेश्वरको अनुग्रहको काम नै मानिसहरूलाई क्षमा दिनु हो। हो, पुरानो करारका धेरै मानिसहरूले परमेश्वरको व्यवस्थालाई अक्षरस र कडाईका साथ पालन गरेका थिए। तर यहूदी धर्म सधैं अनुग्रहमा आधारित थियो। तर धर्मको नाउँमा वा संस्कारलाई अक्षरस पालन गरेर अनुग्रहलाई पन्छ्याउँदा मानिसहरू अतिवादी भए। यसले मानिसहरू परमेश्वरको व्यवस्थाको उद्देश्य भन्दा टाडा भएका थिए।

राजा दाउदले गरेका कुकृत्य र उनको पापको बारेमा केहि क्षण सोच्नुहोस्। फेरि उनी पश्चाताप गरेर परमेश्वरमा कसरी फर्किए भन्ने वृत्तान्त पनि पढ्नुहोस् (२ सामुयल ११: २ सामुयल १२ र भजन

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

५१)। यस दुःखद कथाले तपाईंलाई कस्तो ढाढस दिँदछ? पापमा फसेका चर्चको सदस्यलाई कसरी व्यवहार गर्नुपर्छ भनेर यस कथाले कसरी सिकाउँदछ?

२. अनुग्रह वा ऋण (रोमी ४:६-८)

रोमी ४ अध्यायमा पावलले केवल धर्म र परमेश्वरको बारेमा मात्र तर्क प्रस्तुत गर्न खोजेको पाउँदैनौं। मुक्तिको यथार्थ केन्द्रविन्दु र परमेश्वरसँग हाम्रो सम्बन्धमा उनी पसेको पाउँछौं। परमेश्वरको निगाह भनेको आर्जन गरेर पाउने हो भनेर यदि कसैले विश्वास गर्नु रे? यसको अर्थ परमेश्वरको सामु निर्दोष हुन र क्षमापात्र हुन भन्दा अघि नै उनी धर्मी हुनुपर्छ भनेर देखाएको पाउँछौं। यदि यो सत्य हो भने सजिलैसँग उक्त मानिसले आफ्नो भित्री हृदयमा छामछुम गर्न र आफ्नो कामहरूलाई केलाउन सक्दछ। यसको अर्थ धर्मलाई आत्म-केन्द्र वा आफू भित्रमात्र हेर्ने बनाउँदछ। आफ्नो कार्यकलापलाई सच्च्याएर अरू भन्दा आफू धर्मी ठहरिएको गलत सोचमा त्यस्तो मानिस सजिलैसँग फस्दछ।

तर त्यस व्यक्तिले आफू धर्मी वा निर्दोषी हुन आफ्नो कामद्वारा होइन तर परमेश्वरको बरदानको प्रतिफल हो भनेर महान् समाचार उसले सुन्यो भने के हुन्छ त? यस बरदान वा उपहारलाई आर्जन गर्न उसले केहि गर्नुपर्दैनथ्यो। यसले गर्दा आफूमा भन्दा परमेश्वरको अनुग्रह र प्रेममा ध्यान केन्द्रित गर्न कस्तो सजिलो हुनेथियो होला?

अन्तमा भन्ने हो भने, परमेश्वरको प्रेम र चरित्रलाई कसले प्रतिविम्ब गर्न सक्छ? के आत्मकेन्द्रित भएर आफ्नो बारेमा मात्र विचार गर्नेले कि, परमेश्वरमा, जसले उसलाई धर्मी वा निर्दोष ठहराउनु भयो?

विश्वासद्वारा परमेश्वरको सामु निर्दोष ठहरिनु भन्ने धारणालाई पावलले गरेको चर्चालाई रोमी ४:६-८मा हेर्नुहोस्।

"विश्वासद्वारा पापी येशूको सामु आउनुपर्दछ। येशूको बलिदानको उपहार उसले स्विकार्नुपर्दछ। आफ्ना पापहरूलाई पाप बाक्ने येशूमा थुपार्नुपर्दछ र अनि उहाँबाट क्षमा पाउनुपर्दछ। यहि कारणले येशू यस संसारमा आउनुभएको थियो। उहाँमा आस्था वा विश्वास गर्ने पापीको काँधमा उहाँको धार्मिकता राखिदिनुहुन्छ। अनि त्यो पापी परमेश्वरको परिवारको सदस्य हुन्छ।" एलेन जी हाईट, *सेलेक्टेट मेसेजेज*, बुक १, पृ. २१५बाट रूपान्तरित।

विश्वासद्वारा मुक्ति केवल यहूदीको लागि मात्र होइन गैर-यहूदी वा अन्य-जातीहरूको निमित्त पनि हो भनेर पावलले वाख्या गर्दछन् (रोमी ४:९-१२)। सुरूमा अब्राहम यहूदी थिएनन्। अब्राहम मुर्ती पुजकको सन्तानबाट आएका थिए (योहशू २४:२)। अब्राहमको पालामा यहूदी र गैर-यहूदी वा अन्य जाती भनेर भिन्नता छुट्याइएको थिएन। जब परमेश्वरले अब्राहमलाई धर्मी वा दोषरहित बनाउनुभयो त्यस समय अब्राहमले खतना समेत गरेका थिएनन्। परमेश्वरले उनलाई स्विकार गरेपछि मात्र उनले खतना गरेका थिए। यसकारण, अब्राहम खतना गर्ने र नगर्नेको पूर्खा बन्न पुगेका थिए। पावलले अब्राहमको महान् उदाहरणलाई अधि सारेर मुक्ति कुनै जातमा निहित नभएर सर्वव्यापी छ भनेर जोडदार प्रस्तुत गरेको हामी पाउँछौं। येशूको मृत्यु सबैको निमित्त हो। कुनै मानिस जुनसुकै जात, लिङ्ग, रँग वा देशको होस्, येशूको मुक्ति उसको निमित्त हो (हिब्र २:९)।

क्रुस सबैको निमित्त फैलाइएको छ। मानिस कत्तिको मूल्यवान छ भनेर क्रुसले देखाउँदछ। क्रुसले गर्दा नै अरूप्रति पूर्वाग्रह राख्नु र घृणा गर्नु जघन्य अपराध भएको देखाउँछ। अरू मानिसप्रति र आफैप्रति पनि भएको वितृष्णालाई पहिचान गरेर त्यसलाई परमेश्वरको अनुग्रहले कसरी हटाउने?

३. प्रतिज्ञा र व्यवस्था (रोमी ४:१३)

“संसारको उत्तराधिकारी हुनलाई अब्राहम र उनको वंशलाई दिइएको प्रतिज्ञा व्यवस्थाद्वारा आएको होइन, तर विश्वासको धार्मिकताद्वारा आएको हो।” (रोमी ४:१३)।

उपरोक्त पदमा पावलले “प्रतिज्ञा” र “व्यवस्था”लाई छुट्याएर औँल्याउनुभएको छ। विश्वासद्वारा मानिस धर्मी ठहरिन्छ भन्ने प्रमाण पुरानो करारको अब्राहमको कथालाई प्रयोग गर्नुहुन्छ। सारा यहूदीहरूले अब्राहम उनीहरूका पूर्खा भनेर मानेकोले नै पावलले उनलाई एक उदाहरणको रूपमा प्रस्तुत गर्दछन्। परमेश्वरले व्यवस्था दिनुभन्दा पहिले नै अब्राहमलाई स्विकार्नुभएको थियो। त्यसको फलस्वरूप उहाँ दोषरहित भएर परमेश्वरको अगाडि खडा हुनुभएको थियो। त्यसपछि परमेश्वरले अब्राहमसँग वाचा बाँध्नुभयो। त्यस वाचामा उनलाई सारा संसारको उत्तराधिकारी हुने अवसर दिइएको थियो। परमेश्वरको प्रतिज्ञामा उनले विश्वास गरे। यससँग आउने जिम्मेवारीपनालाई उनले स्विकार गरे।

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

यसकारण, परमेश्वरले अब्राहमलाई आफ्नो भक्त बनाउनुभयो र संसालाई उद्धार गर्न उनीबाट काम गर्नुभयो। पुरानो करारमा अनुग्रह कसरी सक्रिय भयो भन्ने प्रभावशाली अनुकरणीय उदाहरण हामी अब्राहमको जीवनबाट पाउँछौं। निसन्देह, पावलले अब्राहमलाई औँल्याएर अनुग्रहको प्रतिष्ठालाई उच्च स्थान दिनुभएको एकदम उपयुक्त मान्नुपर्दछ।

मुक्ति पाउन मानिसको अथक प्रयास, त्याग, तपस्या वा धर्मात्माको पगरी लाएर होइन तर विश्वासद्वारा प्राप्त हुन्छ भनेर पुरानो करारमा औँल्याइएको छ। विश्वासद्वारा मुक्ति पाउँछ भनेर पुरानो करारले पनि देखाउँछ भनेर विश्वासको महत्वलाई पावलले रोमी ४:१४-१७मा कसरी देखाएका छन? गलाती ३:७-९ पनि पढ्नुहोस्।

पावलले रोमीको पुस्तक कसलाई सम्बोधन गरेर लेखेका हुन भन्ने थाहापाउनु जरुरी छ। पुरानो करारका धेरै राम्रो ज्ञान यहूदी भएर पनि येशूलाई विश्वास गर्ने पाठकहरूमा थियो। व्यवस्थालाई कसरी अक्षरस पालन गरे मुक्ति पाइन्छ भन्ने विश्वास उनीहरू मध्ये धेरैले विश्वास गरेका थिए। तर त्यो विश्वास गलत शिक्षा थियो भनेर पुरानो करारमा देखाइएको हामी पाउँछौं।

यस्तो खालको गलत सोचलाई पावलले सच्चाउन खोजेका थिए। सिनै पहाडमा सम्पूर्ण व्यवस्थालाई दिनुभन्दा अघि नै परमेश्वरबाट उनले प्रतिज्ञा पाउनुभएको थियो भनेर पावलले आफ्नो तर्क प्रस्तुत गर्दछन्। परमेश्वरबाट पाइएको प्रतिज्ञा अब्राहमले कुनै व्यवस्थालाई पालन गरेर होइन भनेर पावलले देखाउन खोजेको हामी पाउँछौं। अब्राहमको पालामा सम्पूर्ण व्यवस्था अर्थात् सारा टोराह र धार्मिक रितिथितिको प्रणाली लिखित रूपमा थिएन। यसकारण के व्यवस्थालाई पालन गर्ने भन्ने कुरा सजिलो थिएन। बरू, अब्राहमले विश्वासद्वारा नै प्रतिज्ञाहरूलाई ग्रहण गर्नुभएको थियो।

परमेश्वरको दश आज्ञालाई मात्र पावलले छलफल गर्न खोजेतापनि, उनले औँल्याउनु खोज्नुभएको बुँदा त्यहि भएको पाउँछौं। अझ जोडदार हुनसक्छ। व्यवस्था अर्थात् परमेश्वरको दश आज्ञालाई अक्षरस पालन गरेर मुक्ति वा परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरू पाउँछन् भने विश्वासको केहि अर्थ रहेन भनेर पावलले भन्दछन। उनका ती शब्दहरू प्रभावशाली छन्। तर व्यवस्थाले सबैलाई दोषी ठहराएतापनि विश्वासले मात्र मानिसले मुक्ति पाउँछ भन्ने तर्कलाई पावलले औँल्याउनु भएको

थियो। जुन व्यवस्थाले सबै मानिसलाई दोषी ठहराउँछ भने त्यस व्यवस्थाद्वारा मुक्ति पाउनु बेकार छ भनेर पावलले सिकाउन खोज्नुभएको थियो। किनभने चाहे यहूदी हौं वा गैर-यहूदी हौं, हामी सबैले परमेश्वरको आज्ञालाई तोडेका छौं। त्यसकारण अब्राहमलाई उपलब्ध गराइएको प्रतिज्ञा हामी सबैलाई खाँचो छ। विश्वासद्वारा पाउने येशूको धार्मिकताको खाँचो हामी सबैलाई छ। यहि नै हाम्रो मुक्तिको उपाय हो।

४. परमेश्वरको व्यवस्था र विश्वास अर्थात् आस्था (गलाती ३:२१-२३)

व्यवस्थाद्वारा होइन तर विश्वास तथा अनुग्रहद्वारा मुक्ति पाउँछ भनेर पावलले देखाउनुभएको कुरालाई हामीले अधिल्लो बुँदामा हेर्‍यौं। यसलाई अब्राहमद्वारा परमेश्वरले कसरी क्रियाशील गर्नुभयो भन्ने ज्वलन्त उदाहरण पनि हेर्‍यौं। यदि यहूदीहरूले मुक्ति पाउन चाहन्छ भने तिनीहरूको काममा तिनीहरूले विश्वास गर्नुहुन्न। बरू, अब्राहमलाई दिइएको प्रतिज्ञा तिनीहरूले पनि ग्रहण गर्नुपर्दछ। यो प्रतिज्ञा येशू मसिहको प्रथम आगमनले पूरा भएको थियो। असल काम गरेर परमेश्वरको अधि धर्मी ठहरिन्छ भनेर सोच राख्ने सबै जाती चाहे त्यो यहूदी होस् वा गैर यहूदी, तिनीहरू सबैलाई येशूको खाँचो छ।

“आफ्नो धर्मकर्म र अथक प्रयासद्वारा मानिसले मुक्ति पाउँछ भन्ने धारण प्रत्येक गलत तथा झुठ्ठा धर्मको आधार हो। यस खालको सोचाइले मानिसलाई पापबाट असुरक्षित राख्दछ।”-एलेन जी हार्डट, *द डिजायर अफ एजेज्*, पृ. ३५, ३६बाट रूपान्तरित। यसको अर्थ के हो? हाम्रो काम अर्थात् धर्मकर्मले हामीलाई मुक्ति दिलाउँछ भन्ने सोचाइले हामीलाई पापको भुमीमा खुलारूपमा पार्नसक्छ। यो कसरी हुन्छ?, विचार गर्नुहोस्।

व्यवस्था र विश्वासको विचमा आपसी सम्बन्ध कस्तो छ भनेर पावलले गरेको वाक्या पाइन्छ। हेर्नुहोस्: गलाती ३:२१-२३।

यदि कुनै व्यवस्थाले मानिसलाई जीवन दिन्छ भने त्यो परमेश्वरको व्यवस्था नै हुनुपर्छ। तर कुनै व्यवस्था, परमेश्वरको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाले मानिसलाई जीवन दिन सक्दैन भनेर पावलले हामीलाई भन्न खोजेको पाउँछौं। यो किनभने, हामी सबैले कुनै न कुनै रूपमा परमेश्वरका आज्ञालाई तोडेका छौं, र त्यसले गर्दा हामी परमेश्वरको सामु दोषी ठहरिएका छौं।

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

तर येशूद्वारा हामीलाई असली रूपमा विश्वासको प्रतिज्ञा दिइएको छ। व्यवस्थाको दासत्वमा हामी छौं भनेर विश्वास गर्ने सबैलाई यसले स्वतन्त्र बनाउँछन्। ती आज्ञालाई अक्षरस पालन गरेमात्र मुक्ति कमाउन सकिन्छ भन्ने धारणाबाट तिनीहरू स्वतन्त्र हुन्छन्। परमेश्वरमाथिको विश्वास वा आस्था र अनुग्रह बिना उहाँको दश आज्ञा बोझ हुन जान्छ। किनभने विश्वास, अनुग्रह र विश्वासद्वारा उपलब्ध हुने धार्मिकता बिना कोहि व्यवस्थामा रहन्छ भने त्यो व्यवस्था उसको निमित्त अत्यन्त भारी हुन्छ र हरदम आफू पापमा परि नै रहेको छु भन्ने तर्कले उसलाई पिरोलीरहेको हुन्छ।

तपाईंको दैनिक जीवन यात्रामा विश्वासद्वारा पाउने धार्मिकता कतिको महत्वपूर्ण पाउनुभएको छ? फेरि यस विश्वासले गर्दा अरू सत्यहरूलाई धमिलो पार्नुहुन्न भनेर तपाईं कसरी सतर्क हुनुपर्दछ? विश्वासद्वारा परमेश्वरको नजिक हामी धर्मी ठहरिन्छौं भन्ने महत्वपूर्ण शिक्षादिकालाई नबिर्सन तपाईंले के गर्नुपर्दछ? विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छौं भन्ने उचित ज्ञानबिना अरू शिक्षादिकाको अर्थ के छ त?

५.व्यवस्था अर्थात् परमेश्वरको दश आज्ञा र पापको चेतना (रोमी ३:२०)

कतिपय इसाईहरूले पनि अब हामी त नयाँ करारमा छौं, येशू हाम्रो पापको निमित्त मर्नुभयो, अब दश आज्ञाहरूलाई फ्याँकिसकेकाछन् भन्ने तर्कलाई बराबरी सुन्ने गर्छौं। आफ्नो तर्कलाई प्रमाणित गर्न विभिन्न पदहरूलाई प्रयोग गरेको पनि पाउँछौं। तर ती धारणालाई प्रमाणित गर्ने कारण उचित छैन।

“यसैकारण व्यवस्थाको कर्मले कोहि प्राणी उहाँको दृष्टिमा धर्मी ठहरिनेछैन, किनकि व्यवस्थाद्वारा नै पापको चेतना हुन्छ।” रोमी ३:२०। यी भनाईले व्यवस्था र पापसँग कस्तो सम्बन्ध छ भनेर हामीलाई देखाउँछ त? यी पदहरू पनि पढ्नुहोस्: १ यूहन्ना २:३-६: १ यूहन्ना ३:४।

केहि सतावदी अधि आयरलाण्डका प्रसिद्ध लेखक जोनाथान स्विफ्टले यो लेखेका थिए: “यदी बिलायतको कानूनमा ठगनु, झुटो बोल्नु, चोर्नु र जड्याहा हुनु भन्ने अंग्रेजी शब्दलाई निकाली दिए भने के हुन्छ? के त्यसो भयो भन्दैमा हामी भोली बिहान उठ्ने बित्तिकै अब हामी इमान्दारी, विश्वासीलो, न्यायी र सत्यलाई प्रेम गर्ने हुन्छौं त? के यो धारणा उचित छ? (अर्थात् बिलायतको कानूनमा मानिसलाई खराब

देखाउने शब्दहरूलाई निकाल्यो भन्दैमा मानिस अब असल हुन्छ हुन्छ त?"-जोनाथान स्विफ्ट, ए मोडेस्ट प्रोपोजल एण्ड अदर साटायरस् (न्युयोर्क: प्रमिथियस बुक्स: १९९५), पृ. २०५बाट रूपान्तरित।

यसरी नै, यदि परमेश्वरको दश आज्ञालाई निकम्मा तुल्याइयो भने झुट्टो बोल्नु, हत्या गर्नु वा चोर्नु आदि किन गलत तथा पापपूर्ण हुन जान्छ? यदि परमेश्वरको दश आज्ञा बदलिएको छ भने पापको अर्थ पनि बदलिएको हुनुपर्छ। अथवा यथार्थमा भन्ने हो भने, यदि परमेश्वरको व्यवस्था वा विधिको शासन जुन दश

आज्ञाहरूमा कोरिएकाछन्, तिनीहरूको खारेज भयो भने मानिस पापी हो भन्ने कुरा पनि खारेज हुनुपर्दछ। व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू बर्तमान समयमा काम लाग्दैन भनेर कसले भन्छ र? हेर्नुहोस्: १ यूहन्ना १:७-१०, याकूब १:१४:१५।

नयाँ करारमा व्यवस्था र सुसमाचार दुबै देखापरेको पाउँछौं। परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाले पाप के हो भनेर देखाउँछन्। सुसमाचारले त्यस पापलाई कसरी समाधान गरिन्छ भनेर देखाउँछन्। यो समाधान येशूको मृत्यु र पुनरुत्थानले हुन्छ भनेर औँल्याउँछन्। यदि व्यवस्था वा दश आज्ञा नै छैन भने पाप भन्ने शब्दको अर्थ नै रहेन। तर हामी पापी छौं भनेर सबैले मानेका छौं, तर कसले हामीलाई मुक्ति दिन्छ त? दश आज्ञालाई उचित ढँगमा प्रयोग गर्न सकेमा मात्र सुसमाचारको अर्थ सार्थक वा स्पष्ट हुन्छ।

कसले गर्दा दश आज्ञाहरूको आवश्यकता छैन र त्यो खारेजी भयो भन्ने तर्क हामी प्रायजसो सुन्छौं। यो अनौठो तर्क हो। किनभने कुसैले यो देखाउँछ: परमेश्वरको गरिमामय दश आज्ञाहरूलाई निलम्बन वा परिवर्तन गर्न सकिन्दैन। यदि येशूको मृत्युमा उहाँको दश आज्ञाहरूलाई परिवर्तन वा खारेज गर्नुभएन भने उहाँको मृत्युपछि किन खारेज गर्नुहुन्छ र? यदि परमेश्वरको यो चाहना हो भने मानिसले प्रथम पटक पाप गरेको बेलामा उहाँको आज्ञालाई किन खारेज गर्नुभएन त? परमेश्वरको व्यवस्थालाई तोडेर कानूनी रूपमा दोषी ठहरिएर सजाय पाउने फैसलाबाट मानिस पहिले नै किन मुक्त नभएको त? यदि परमेश्वरको दश आज्ञाको खारेजी नै भयो भने येशू कहिलै पनि मर्नुपर्दैनथ्यो। यदि परमेश्वरको दश आज्ञालाई परिवर्तन वा खारेज गर्नु थियो भने पहिले नै गरिन्थ्यो भनेर येशूको मृत्युले हामीलाई देखाउँछ।

रोमीहरुलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

परमेश्वरको गरिमामय दश आज्ञालाई सम्मान गर्नु आवश्यकता छ भनेर येशूको मृत्युले देखाउँदछ। र परमेश्वरको दश आज्ञालाई तोडेर पाउने सजायँ येशूले नै भोगीसक्नुभयो। हाम्रो पापको मूल्य उहाँले चुक्ता गर्नुभयो। परमेश्वरको व्यवस्थालाई परिवर्तन गर्न नसकिनेभएकोले येशूको मृत्यु भएको थियो। यदि हाम्रो पापी अवस्थालाई मध्य नजर राखेर व्यवस्थालाई परिवर्तन गरियो रे ! तब, पापको समस्यालाई समाधान गर्न येशू मर्नुभन्दा अझ अर्को उत्तम उपाय किन छैन त?

जहाँ विधिको शासन छैन त्यहाँ दण्डको आवश्यकता पनि हुँदैन। यदि व्यभिचारीको खिलाफमा परमेश्वरको आज्ञा छैन वा खारेजी भयो भने के हुन्थ्यो होला? के यसले मानिसमा कम दुःख र पिडा ल्याउँछ त? परमेश्वरको आज्ञा नभएको संस्कार जहाँ चोर्नु ढाँट्नु, ठगनु, हिंसागर्नु मनासिव भएको समाजमा तपाईँ रहनुपन्थो भने तपाईँलाई कस्तो लाग्छ? परमेश्वरको आज्ञा अझ गरिमामय र मान्यपछि भन्ने धारणालाई तपाईँको के तर्क छ? परमेश्वरको आज्ञालाई पन्छाउँदा तपाईँको आफ्नै अनुभव कस्तो रह्यो?

उपसंहारः

थप जानकारीको निमित्त पढ्नुहोस्: एलेन जी हाईटद्वारा लिखित, *सेलेक्टेड मेसेज*, बुक १को पृष्ठ ३८८मा उल्लेखित "क्राइष्ट द सेन्टर अभ द मेसेज", *पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटस्*, पृ. १२५-१२७ को "द कल अभ अब्राहम" र पृ. ३६३, ३६४को "द ल आण्ड द कभनेन्टस्", *द डिजायर अभ एजेज*, पृ. ३०७, ३०८को "द सेरमन अन द माउन्ट" पृ. ६०८को "कन्ट्रोभर्सी" र पृ. ७६२, ७६३को "इत इज फिनिशड"।

"अरू भन्दा आफू ठूलो जातका छौं भनेर पावलको समयमा कतिपय मानिसहरूको मनस्थिति थियो। त्यस्ता मानिसहरूले अरूको हकहितको वास्ता गरेका थिएनन्। त्यसकारण विश्व मानव बन्धुत्वको महान् सत्यलाई पावलले प्रस्तुत गरे। परमेश्वरको सर्वोच्चतालाई मध्य नजर राखेर पावलले यो घोषणा गरे, 'सारा संसारका मानिसहरूलाई परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभयो। तिनीहरू एक ठाउँमा मात्र होइन सर्वत्र फैलिएका छन्' (रोमी १७:२६बाट रूपान्तरित)। परमेश्वरको आँखाको अगाडि सबै मानिस समान छन्।"-एलेन जी हाईट, *द आक्टस् अभ द आपोस्टल्स*, पृ. २३८बाट रूपान्तरित।

“मानिसलाई मुक्ति दिलाउन, र परमेश्वरको दश आज्ञालाई सम्मान गर्न परमेश्वरको पुत्र येशू स्वइच्छाले हाम्रो पापको निम्ति बली हुनुभयो। जसलाई पाप भनेको के हो थाहा थिएन, तब उहाँ हाम्रो निम्ति पाप हुनुभयो। क्रुसमा हाम्रो पापको निम्ति उहाँ मर्नुभयो। परमेश्वरले मानिसलाई कस्तो गजबसँग प्रेम गर्नुहुँदो रहेछ भनेर उहाँको मृत्युले देखाउँदछ। परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञा अपरिवर्तनशील छ र अमर छ भनेर उहाँको मृत्युले देखाएको छ।”-एलेन जी हार्डट, सेलेक्टेड मेसेजज्, बुक १, पृ. २४०बाट रूपान्तरित।

“परमेश्वरको सामु धर्मी हुनुको अर्थ उहाँको आज्ञालाई शिरोपर गरेर चल्नु हो। हामी साधु तथा पवित्र जीवन बिताउनुपर्दछ भनेर परमेश्वरको दश आज्ञाले निर्देशन गर्दछन्। त्यस दश आज्ञाको सुत्रमा रहेर त्यसको धार्मिकता पालन गर्नु पापीको धर्म हो। तर यो कार्य आफैले सम्पन्न गर्न सक्दैन। विश्वासद्वारा मात्र पापी शुद्ध जीवन बिताउन सक्छन्। उसको निम्ति येशू मर्नुभएकोले विश्वासद्वारा आफूलाई परमेश्वरकहाँ प्रस्तुत गर्न सकिन्छ। अनि प्रभु येशूले गर्नुभएको आज्ञाकारिता परमेश्वरले पापीमा हस्तारन्तरण गर्नुहुन्छ। (अर्थात् पापीको पापको लेखाजोखा येशूको मृत्युले मेटाउनुहुन्छ वा पापको ऋण चुत्ता भयो भनेर परमेश्वरले घोषणा गर्नुहुन्छ)।”-एलेन जी हार्डट, सेलेक्टेड मेसेजज्, बुक १, पृ. ३६७बाट रूपान्तरित।

“मानौं आफ्नै धर्मकर्मले मानिस धर्मी हुन्छ र मोक्ष पाउँछ भन्ने विश्वास सैतानले मानिसलाई दिलाउन सक्छो रे। अनि सैतानले मानिसहरूलाई आफ्नै चँगुलमा राख्न सफल हुनेछ। आफ्नो जीवनको ढोकाहरूमा क्रुसमा चढाएको परमेश्वरको बली येशूको रगत छर्कनुहोस्, अनि तपाईं पापबाट सुरक्षित हुनुहुनेछ।”-एलेन जी हार्डट, रिभ्यु एण्ड हेराल्ड, सेप्टेम्बर ३, सन् १८८९बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

- १, व्यवस्थालाई पालन गरेर होइन तर विश्वासद्वारा मुक्ति पाइन्छ भन्ने धारणा बुझ्नु किन महत्वपूर्ण छ? यो अवधारणालाई आत्मसात् गर्न सक्छौं भने कसरी कतिपय गलत शिक्षाबाट हामी सुरक्षित हुन सक्छौं? बाइबलको यस महत्वपूर्ण दिक्षालाई बिसर्ने मानिसले कस्तो खतराको सामना गर्नुपर्दछ?

रोमीहरुलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

२. परमेश्वरको दश आज्ञाले हामीलाई मुक्ति दिँदैन भनेर थाहा पाउँदा पाउँदै पनि यसको नित्यता किन महत्वपूर्ण छ। तपाईं कारणहरू सोचनहोस्।
३. क्रुसले गर्दा सबै मानिसहरू समान भएका छन् भन्ने धारणालाई गहिरिएर सोचनुहोस्। कतिपय इसाईहरूको माझमा पनि यो महत्वपूर्ण सत्यतालाई नकारेको हामी किन पाउँछौं? अरू देशका वा अर्कै जात वा रंग वा लिंग भयो भन्दैमा हेप्नेबानी, इसाईहरूमा पनि हामी किन पाउँछौं?
४. परमेश्वरको खिलाफमा पाप गरेतापनि उहाँले हामीलाई अनुग्रहलाई उपहारस्वरूप दिनुभएको छ। यस मनस्थितिलाई हामीले आत्मसात् गर्न सक्षम भयौं भने अरूप्रति हाम्रो व्यवहार कस्तो हुन्छ होला? यदि हामीमा यथेष्ट अनुग्रह, सदाशयता र दया भयो भने हामीप्रति पनि गलत व्यवहार गर्नेलाई हामीले कस्तो आँखाले हेर्छौं होला?

